

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
Рж Ст 3599/21
30.07.2021. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, судија Иванка Спаховић, као судија појединац, у поступку ради заштите права на суђење у разумном року предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Милан Кубат, адвокат из, ул., изјављеној против решења Привредног суда у Београду Р4 Ст 1231/21 од 10.05.2021. године донео је дана 30.07.2021. године донео је следеће

РЕШЕЊЕ

И ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Привредног суда у Београду Р4 Ст 1231/21 од 10.05.2021. године.

Образложење

Побијаним решењем одбијен је приговор којим је предлагач тражио да се утврди да му у стечајном поступку који се води пред Привредним судом у Београду под пословним бројем Ст 169/15 повређено право на суђење у разумном року.

Против наведеног решења предлагач је преко пуномоћника изјавио благовремену и дозвољену жалбу у којој је истакао да је право на суђење у разумном року повређено неажурним поступањем суда, стечајног управника, те да је с обзиром на мерила за оцену постојања повреда права на суђење у разумном року повређено право предлагача. Предложио је да се жалба усвоји.

Испитујући правилност и законитост првостепеног решења, на основу члана 16 става 1 и 2, члана 17, 18 и 20 Закона о заштити права на суђење у разумном року, овај суд, као другостепени, налази да жалба предлагача није основана.

Према стању у списима, предлагач је првостепеном суду дана 12.03.2021. године поднео приговор ради убрзавања поступка у коме је навео да је поднео пријаву потраживања која је заведена под редним бројем 4 у коначној Листи признатих и оспорених потраживања различитих и стечајних повериоца. Да је решењем Привредног суда у Београду Ст 169/15 од 09.07.2015. године отворен стечајни поступак над стечајним дужником Друштвено предузеће за унутрашњу и спољну трговину Агрокомерц-Б Кл Београд, Палилула, односно да од отварања стечајног поступка до пондошења приговора ради убрзавања стечајног поступка протекло више од пуних пет година, а предметни стечајни поступак није окончан, што је супротно члану 8 Закона о стечају којим је прописано да је стечајни поступак хитан. Предложио је усвајање приговора и утврђење повреде права.

Поступајући по поднетом приговору првостепени суд је прибавио извештај поступајућег стечајног судије и стечајног управника те извршио увид у списе предмета Ст 169/15 те утврдио следеће:

Над стечајним дужником Друштвено предузеће за унутрашњу и спољну трговину Агрокомерц-Б.Кл Београд, отворен је поступак стечаја дана 09.07.2015. године. Потраживање подносиоца приговора је благовремено пријављено и исто је утврђено и сврстано у први и трећи исплатни ред. Дана 29.09.2015. године одржано је поверилачко рочиште а решењем Ст бр. 169/15 од 15.01.2016. године одређено је да се поступак стечаја спроводи банкротством. Испитна рочишта су одржана дана 14.03.2016. и 26.09.2018. године, а укупан број пријава потраживања је 16, те укупан износ утврђених потраживања износи 16.627.530,61 динар.

У досадашњем току поступка није било деобе стечајне масе, а стечајни управник планира да од средстава добијених од издавања у закуп локала врши делимичну деобу по истеку орочења средстава у пословној банци. Стечајни управник се више пута обраћао Влади Републике Србије са предлогом за доношење закључка којим би се дала сагласност стечајном управнику за продају имовине стечајног дужника. У одговору Министарства привреде од 23.10.2019. године изнет је став Владе Републике Србије да, без обзира на стање имовине стечајног дужника, Влада Републике Србије одбија да да сагласност за располагање имовином стечајног дужника, позивајући се на одредбе члана 11 и 12 Уредбе о заштити имовине делова предузећа чије је седиште на територији бивших република СФРЈ, а што је случај са стечајним дужником. Указано је и да треба да се формира радна група са циљем изналагања решења при Влади Републике Србије.

У циљу заштите очувања имовине стечајног дужника закључено је више уговора о закупу на који начин се и обезбеђује континуирани приход из којих средстава се финансирају трошкови као и обавезе стечајне масе.

Стечајни управник је дана 04.03.2021. године поднео захтев РГЗ КО Крњача за спровођење промена у катастру непокретности а по основу пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 5868/18 од 12.12.2018. године.

Имајући у виду утврђене околности предмета у ком предлагач остварује своје право, разлоге приговора и мерила за оцену трајања суђења у разумном року из члана 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року, првостепени суд је закључио да је приговор неоснован.

Налазећи да су стечајни суд и стечајни управник од отварања стечаја ажурно поступали, доношењем решења о банкротству и одржавањем испитног рочишта, ради одлуке о пријављеним потраживањима, правовремено се обратио Влади Републике Србије са предлогом за доношење сагласности, односно доношења закључка којим би се дала сагласност стечајном управнику за продају имовине, а како се ради о имовини предузећа чије је седиште на територији бивше републике СФРЈ.

Првостепени суд је нашао да су након отварања стечаја све радње које су прописане Законом спроведене ефикасно и у законом прописаним роковима, да је поступак уновчења имовине онемогућен обзиром да се ради о предузећу основаном у складу са Уредбом о организовању делова предузећа чије је седиште на територији Босне и Херцеговине, те да се није добила сагласност Владе Републике Србије за уновчење имовине, на коју чињеницу не могу утицати органи стечаја, тј. да се ради о току поступка који не зависи само од поступања стечајних органа.

Према налажењу Привредног апелационог суда, одлука првостепеног суда је правилна.

Према одредби члана 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року,

уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа и врста суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовања редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Првостепени суд је према налажењу Привредног апелационог суда, у доношењу решења правилно ценио све критеријуме прописане цитираним законским одредбама.

Стечајни поступак је сам по себи сам по себи посебна врста поступка чију специфичност законодавац није имао у виду приликом доношења Закона о заштити права на суђење у разумном року. Одредбом члана 2 Закона о стечају је прописано да је циљ стечајног поступка најповољније колективно намирење стечајних поверилаца остваривањем највеће могуће вредности стечајног дужника, односно његове имовине. Остварење тог циља и поступање суда у том смислу ограничено је многим другим факторима који нису на страни суда и на које суд не може утицати. Зато се поступање суда, у смислу члана 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року, може ценити само у односу на примену и поштовање процесних одредби које се тичу: поступање по предлогу за отварање поступка стечаја, доношења решења о покретању претходног поступка стечаја, заказивање рочишта ради расправљања о постојању стечајног разлога, доношење одлуке о отварању поступка стечаја, заказивање поверилачког и испитног рочишта, доношење одлуке о банкротству, приступање продаји имовине стечајног дужника и намирењу поверилаца. Стечајни управник, према одредби члана 113 Закона о стечају испитује пријаве потраживања, након чега стечајни судија по одржаном испитном рочишту, доноси закључак о Листи утврђених и оспорених потраживања, а након доношења одлуке о банкротству, све до извршене продаје стечајни управник приступа продаји имовине стечајног дужника. Како је несумњива чињеница да је у већини стечајних поступака спорно имовинско правно стање имовине стечајног дужника, да се често догоди да стечајни дужник није укњижен на имовини коју је користио до отварања стечајног поступка, те имајући у виду конкретну ситуацију да је предузеће, стечајни дужник основан у складу са Уредбом о организовању делова предузећа чије је седиште на територији Босне и Херцеговине, су околности које знатно утичу на целокупно трајање поступка, да се не могу превалити на неефикасност поступања стечајног судија.

У конкретном случају, стечајни органи су од подношења предлога за отварање стечајног поступка благовремено и ажурно поступали, а стечајни управник је предузео све мере ради заштите имовине и благовремено обраћао Влади Републике Србије за доношење закључака којом се дала сагласност за продају имовине а у складу са чланом 11 и 12 Уредбе о заштити имовине делова предузећа чије је седиште на територији бивших република СФРЈ. У току поступка имовина стечајног дужника је издата у закуп од стране стечајног управника, а стечајни управник је од средстава добијених од издавања у закуп локала вршио делимичну деобу по истеку орочења средстава у пословној банци.

Такође, чињеница је да у конкретном случају стечајни поступак траје преко 5 година, да се ради о праву које је значајно за подносиоца приговора, будући да остварује право из радног односа, као и да подносилац приговора није допринео дужини трајања поступка, првостепени суд је правилно применио мерила из одредбе члана 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року и правилно је утврдио да у поступку Привредног суда у Београду Ст 169/15 предлагачу није повређено право на суђење у разумном року.

На основу наведеног, применом одредбе члана 18 и члана 20 става 1 и 3 Закона о заштити права на суђење у разумном року одлучено је као у изреци.

ИС/СБ

СУДИЈА
Иванка Спаховић, с. р.

За тачност отправка